

ב-25 השנים האחרונות נאלץ אריק לעמוד בשורה ארוכה של מיכונים ומשברים פיזיים ונפשיים קשים ביו"ת, שכל אחד מהם כשלעצמו די היה בו כדי לשבור אדם חסון ובריא.

במלחמת העצמאות. במאי 1948. היה אריק מ"מ בקרב על לטרון. בעת שהסתערות על לטרון נבלמה בידי הלגיון הירדני, נתקע אריק עם מחלקתו סמוך לעיקול כביש לטרון. הוא נפצע בכדור שחדר לשוקו ויצא מבטנו. כאשר ניתנה פקודה נסיגה היא היתה מלווה בהוראה להשאיר את הפצועים שאינם יכולים לנוע בשטח. הכוונה היתה שיבואו מאוחר יותר לחלץ אותם בעזרת זחל"מים. אריק היה צריך להישאר פצוע בשטח. אבל קרה לו נס. אחד מפקודיו, עולה חדש, נטל אותו על גבו והובילו למקום מיבטחים. כל שאר הפצועים שנשארו בשטח נהרגו. אריק התגבר על הפציעה וחזר לשירות צבאי. בפעם נוספת נפצע ב-1955. היה זה אחרי שפקד על הצנחנים הסתער על מוצבי המצרים בסבחה. ליד ניצחון. בתום הקרב הוא נקרא לפקד על פעולת חטיפה של קציני טורי בצפון. ליד בארשבע התהפך הג"פ בו נסע ואריק נפצע. שתי צלקות בפניו. אחת בשפתו העליונה והשנייה ליד עינו, הם מזכרת מאותה פציעה. היה צורך לתפור את פצעיו. אבל חששו שאם ירדמוהו, יטיטשש הכרתו ולא יוכל לפקד על מיבצע החטיפה. צה"ל של אותם ימים לא יכול היה למצוא לו תחליף. תפרו את הפצעים בפניו ללא הרדמה והוא המשיך ונסע לצפון כדי לבצע את המשימה השנייה.

ב-1961 פקד אותו אסון ראשון. אשתו, מרגלית, אחות פסיכיאטרית בכירה, אותה הכיר ב-1952 בעת שהיה סטודנט בירושלים, נהרגה בתאונה מכונית בדרך לירושלים. השאירה בן פעוט, גור. כעבור שנה נשא אריק לאשה את אחותה של אשתו המנוחה, לילי, שילדה לו שני בנים נוספים, עמרי וגילעד. ב-1967, ארבעה חודשים אחרי מלחמת ששת הימים ממנה חזר אריק עטור הילת ניצחון של מצביא מהולל, פקד האסון שנית את ביתו. גור בן ה-11 נהרג בערב ראש השנה תשכ"ט. אחרי שנפגע מכדור של רוביצידי בן שיחק, אלה היו משברים קשים, שהשאירו צלקות עמוקות בנפשו של אריק. אבל הוא הצליח במאמצים כבירים, שלא נראו כלפי חוץ ושרק הוא יודע אודותם, להתגבר עליהם.

כלפי חוץ אריק הוא איש עליון, אוהב חיים, היודע לצחוק ולהשתעשע. הוא אוהב לרכב, לטעוד במסעדות של אניני-טעם, להופיע עם אשתו היפהפיה לילי באי-רועים ציבוריים. הוא שונה בתכלית מהדמות של העסקן הפוליטי המקובל בישראל, שעל פי רוב פונה אל הפור-ליטיקה בגלל תיסכול בשטחים אחרים. יחד עם זאת הוא גם איש בית, האוהב את החמימות הביתית, את השעות

אריק, מושיב אותו לידו ומשוחח עימו. בן-גוריון הוא גם שהעניק לאריק את שם משפחתו החדש, אחרי שאילץ אותו להמיר את השם שיינרמן בשרון.

לא מעט צרות נגרמו לאריק שרון במהלך הקאריירה הצבאית שלו בשל כך. יחסם של קצינים בכירים רבים בצה"ל אל אריק היה כחס בני יעקב אל יוסף אחיהם. הצעיר והאהוב.

אריק גם קורץ מחומר אחר לגמרי מזה

עם גור שרון ז"ל (1967)

ממנו עוצבה שוככת הפיקוד של צה"ל. הוא לא היה כפלמ"ח. הוא לא היה איש הגנה ותיק, נוצר יחס של ניכור שנמשך שנים רבות בין אריק לבין קצינות צה"ל.

אמר אריק על כך באחת ההודמנויות: „צאתי לחבורה של צמרת צה"ל באופן די פתאומי. שלא כאחרים, שהיו כבר לפני בעלי תפקידים בצה"ל, אני עברתי בתוך צה"ל את כל השלבים: ממפקד כיתה עד אלוף. הייתי גם הצעיר שבחבורה. לא נקלטתי בתוכם. זה אולי משום שאני בטבעי אדם בודד, לא משתייך לחבורות למיניהן.“

תיאור זה של אריק על עצמו הוא מוגזם במיקצת. יכול להיות שהוא אינו משתייך לחבורות. אבל הוא אינו טיפוס מסוגר. להיפך, הוא פתוח וחברותי כפי שרק צבר שורשי מסוגל להיות. נכון שהוא מסוגל להפוך את עורו. כשהוא בעמדת פיקוד הוא מסוגל להיות קשות.

מקופת-חולים פיצויים ודמי רפואי. משום מה סירבה קופת-חולים להכיר בפציעתו כתאונת עבודה. נערך מישפט בתל-אביב. סמואל שיינרמן נקרא להעיד כמנהל עבודה. לפני שהעיד, הפצירו בו מנהלי קופת-חולים ל"העיד לטובתם. אבל מצפוננו לא הניח לו לשקר. הפועל שנפגע היה חבר ההסתדרות והוא לא הבין מדוע תכרר ההסתדרות להעניק לו את זכויותיו. עמו בכתי-המישפט ואמר את האמת. כתגובה הוציאו אותו מקופת-חולים של ה"הסתדרות."

באחד הימים, כשאריק הנער חתך את עצמו בזרוע, סירבו לטפל בו במרפאה המקומית, וורה היתה צריכה לשאת אותו על כפיה מהלך שלושה קילומטרים עד לכפר סבא. כדי שיקבל עזרה רפואית. החרם הרפואי נמשך שנים רבות. ורה וסמואל לא יקשו מעולם לחזור. רק אחרי שנים, על פי פניית חברים במושב, קיבלה אותם קופת-חולים חזרה לשרותיה.

למרות הכל, למרות ששנאו אותם על שהיו אנשירות. למרות שבו להם על ששלחו את ילדיהם ללמוד בגימנסיה, למרות שראו בהם מורדים ורביזיוניסטים, לא יכלו שכניהם שלא לרחוש כבוד למישפחת שיינרמן. בסתר ליבם העריצו כולם את ורה והאמיצה והנועזת. הראשונה שהרימה בארץ את נס מרד המושבים, עוד לפני שמושג זה הפך לסיסמא. מובן שבשנים האחרונות היתה ורה שרון אחד המנהיגים של המרד נגד חוקי-המושבים הדורסני.

כאשר בגר אריק והיה לגבר העומד ברשות עצמו, הוא יצא אל החיים מחושל ומחוסן, בזכות אותן שנים קשות שעברו עליו בכפר מל"ל. כל מזה שיעשה לאחר מכן, כל המיכונים והסערות שיעמוד בהם, ישאו עליהם את חותמם של שני אנשים מופלאים אלה — ורה וסמואל שיינרמן — שי-הניגודים שבהם ותפיסות עולמם, לטוב ורע, נחרתו כה עמוק בנפשיו של אריק. אריק, שירש את התדמית הקשוחה, את ההחלטיות והעזוה מאמו. ירש מאביו רגישות ואהבה לאמנויות. בילדותו למד לנגן ב"כינור. הוא אוהב מוסיקה קלאסית ובסתר הוא כותב לפעמים חמשירים הומוריסטיים.

סמואל נפטר בדצמבר 1956, כחודשיים אחרי מיבצע קדש, שבו פיקד אריק על חטיבת הצנחנים שפרצה את מעבר המיתלה, ומן קצר אחר שנוהל גור. בנו הבכור, ורה מתגוררת עד היום לבדה בביתה שבכפר מל"ל, מנהלת את משק המישפחה. למרות שבעים שנותיה, היא עדיין אשה מוצקה וחזקה, הנוהגת בטנדר ועוקבת ב"התענינות אחרי מאבקי הפוליטיים של בנה, כפי ש"מדווח עליהם דבר שעליו היא מגויה. היא עומדת עימו

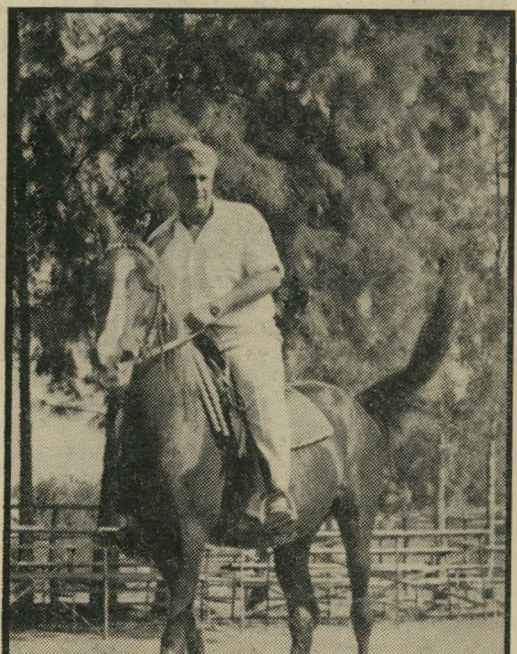

עם לילי במקסיקו (1970)

שהוא מבלה בתברת ילדיו ואת השיחות עם הידידים המרבים לפקוד את ביתו. הוא יודע להתפעל ולהתרגש. הוא בעל כושר עבודה נדיר. הוא מסוגל להשכים כמעט כל יום בארבע לפנות בוקר, לצאת לעבוד בחווה, מרחק נסיעה של חצי שעה מביתו בבאר-שבע, להמשיך משם בצהריים לתל-אביב או לצפון הארץ. לעבוד עד שעת לילה מאוחרת. לרוב הוא ישן ארבע חמש שעות. לפע"מים הוא נרדם במכונית, כשליילי אשתו מובילה אותו על פני דרכי הארץ. אבל כשניתנת לו ההזדמנות הוא מסוגל גם לישון 15 שעות רצופות.

לא מכבר, אחרי שנערך טכס בו הצטרפה גם לילי שרון כעקבות בעלה למפלגה הליברלית, נכתב באחד העיתונים מאמר בגנות התופעה: מדוע אין לאשה בישראל דיעה פוליטית משל עצמה. מדוע היא הולכת תמיד בעק"בות בעלה, מדוע תהיה לילי מוכרת רק כאשתו של אריק שרון?

הגיבה על כך לילי שאריק נוהג לכנותה מיקי: „בשבילי זה מספיק. זה כל מה שאני רוצה להיות. אין מחמאה גדולה יותר עבורי מאשר להיות אשתו של אריק. אני רוצה להיות רק את זה וכל מה שאהיה חוץ מזה יהיה שולי.“

רוכב על סוס (1968)

אגריסטי, אימפולסיבי ורגזן. אבל בטבעו הוא אדם בעל קסם אישי מיוחד במינו, שהחיוך אינו סר משפתיו וש"עיניו התכולות שופעות רכות, בניגוד מוחלט לדימוי הקשוח שלו.

יחסיו של אריק עם משה דיין — מי שהעלה אותו למעשה בצמרת הפיקוד של צה"ל, הפך אותו לאלוף-מישנה ולמפקד חטיבת צנחנים בגיל 29 — הם נושא למחקר בפני עצמו.

היחסים ההדדיים ביניהם הם דו-ערכיים, עוברים מ"קיצוניות אחת לשנייה. שניהם מעריכים זה את זה, מחבי"בים האחד את השני, ועם זאת נלחמים איש ברעהו עד חורמה. אישיותו של כל אחד מהם הושפעה במידה רבה מיחסיו עם השני.

הגורל היכה פעמיים

יפור הקאריירה הצבאית של אריק, סופר כבר לבלתי סוף. מה שמאפיין אותו אינו דווקא סיפור מל-חמותיו ותפקידיו הצבאיים, אלא סיפור מאבקי האישיים.

שרון עם יפה בנושף פורים

בקשר יומיומי, אף-על-פי שהוא מתגורר בבאר-שבע, „אני מכירה את אריק שלי.“ אמרה השבוע, „אין דבר שהוא לא יוכל לעשות. מוצאתן בעיני הרעיון שלו על הקמת הליכוד, אף כי אני מתפקדת קצת אם זה יחזיק מעמד. אבל אני שבעת-רצון. ביחוד שהשבוע שמעתי שכבר לא קוראים לי „האמא של האלוף שרון.“ הלכתי ברחוב ושמעתי אומרים: „הנה האמא של מייסד הליכוד.“

אדם בודד בטבעו

היו אלה הוריו שהציבו את אופיו, הרי בבגרותו היו שני אנשים שהשפיעו על אריק שרון יותר מאחרים. קבעו את השקפת עולמו ואת תפיסתו הפוליטית. היו אלה דויד בן-גוריון ומשה דיין. אל בן-גוריון היתודע אריק אחרי שהועמד בראש היתידה 101. ביג"י התאהב בצעיר יפה-התואר, נהג לשוחח עימו ארוכות, בכל הזדמנות, כאשר היו השניים נקרים למקום אחד, היה בן-גוריון תמעלם מכל שאר הקצינים שבסביבה. אפילו היה בתוכם הרמטכ"ל, נוטל את